

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2165/2024
18.12.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића председника већа, Драгане Бољевић, Јасмине Симовић, Ирене Вуковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Стефан Ружић адвокат из ..., против туженог ЕПС ЈП "Електрокосмет" Приштина, са привременим седиштем у Београду, чији је пуномоћник Милош Будимир адвокат из ..., ради поништаја решења и накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 110/24 од 12.04.2024. године, у седници одржаној 18.12.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 110/24 од 12.04.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 110/24 од 12.04.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П1 206/21 од 28.08.2023. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев да се поништи решење туженог о изрицању дисциплинске мере тужиоцу бр. 07/1631 од 17.12.2020. године, којим се тужиоцу уместо отказа уговора о раду због учињене повреде радне обавезе из члана 179. став 2. тачка 1., 2., 3. и 5. ЗОР, као и тачка 7. став 1. алинеје 2,3, и 7 Анекса, изриче дисциплинска мера новчане казне у висини од 10% основне зараде у трајању од 3 месеца, а у ставу 2. се наводи да ће се новчана казна из става 1. извршити обуставом од зараде засполеног за месец у коме је новчана казна изречена. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев да се обавезе тужени да тужиоцу надокнади штету на име дисциплинске мере, новчане казне по решењу туженог о извршењу дисциплинске мере бр. 07/1631 од 17.12.2020. године, и то у висини 10% основне зараде за месеце март, април и мај 2021. године која му је обустављена од зараде, у укупном износу од 36.000,00 динара са законском затезном каматом на сваки појединачан износ. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 229.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 110/24 од 12.04.2024. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права, са позивом на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23) - ЗПП, прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Предмет одлучивања у овој правној ствари је поништај решења о изрицању дисциплинске мере новчане казне тужиоцу због повреде радне обавезе, код утврђеног да је тужилац у својству одговорног лица својим несавесним и немарним радом, као и давањем нетачних података који су од утицаја на доношење одлуке надлежних органа, могао да произведе настанак материјалне штете јавном предузећу. Побијаном одлуком је одбијен тужбени захтев уз правилну примену материјалног права и у складу са судском праксом и правним схватањима. Ревизија се формално позива на законске разлоге за примену одредбе члана 404. став 1. ЗПП, али без достављања доказа о постојању другачије судске праксе у битно истоврсним ситуацијама и у суштини се указује на погрешно утврђено чињенично стање, што није разлог за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. ЗПП. Такође, наводи ревизије се делимично односе на битне повреде одредаба парничног поступка, због чега се посебна ревизија не може изјавити. Институт изузетне дозвољености ревизије предвиђен је искључиво за питања из домена примене материјалног права, и то под условима који су законом изричито прописани.

На основу изнетог, Врховни суд налази да у конкретном случају не постоје услови да се дозволи одлучивања о посебној ревизији јер нема потребе за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, па је применом члана 404. став 2. ЗПП одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије као редовне по члану 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је утврдио да је ревизија недозвољена.

Одредбом члана 441. ЗПП прописано је да је ревизија дозвољена у парницама о заснивању, постојању и престанку радног односа, што овде није случај, јер се побија решење о изрицању дисциплинске мере – новчаног кажњавања. У споровима ради новчаног потраживања из радног односа, ревизија је дозвољена под истим условима као и у имовинскоправним споровима који се односе на новчано потраживање.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари је поднета 19.04.2022. године, а вредност предмета спора означена у тужби је 36.000,00 динара, па како вредност предмета спора побијеног дела очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија није дозвољена.

Из наведених разлога, Врховни суд је на основу члана 413. ЗПП, одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић